

Голѣмия дворъ, дѣто влѣзохъ, бѣше тихъ. Чучурчето монотонно и дрѣмливо шуртѣше въ мълчанието. Шумътъ му приличаше на ектения за умрѣлитѣ. Мрачни редове чердаци, глухи и безжизненни, заграждахъ отъ връстъ двора. Чернитѣ кипариси тайнствено привождахъ върховетѣ си, като исполински привидения. Килията на дякона се отвори и нощнитѣ гости влѣзохъ вжтрѣ.

Дяконътъ, момче младо съ живо лице, съ черни умни очи и съ дѣвственна още брадичка, посрѣщнахъ приятелски Кралича, когото вече познаваше по краткитѣ разяснения на калека си. Той поглѣднхъ съ удивление и съ почетъ тоя герой, който утрепа като пилци, двамата злодѣя и спаси стареца и дъщеря му. Честното сърдце на дякона угади въ госта единъ човѣкъ тѣй благороденъ, както и юнакъ. Дѣдо Стоянъ набързо и развълнувано разказваше случката въ воденицата и благославяше избавителя си. Викентий забѣлѣжи голѣмото му изнурение и блѣдностъ и му прѣдложи да го заведе въ килията, въ която ще прѣнощува. Тръгнахъ. Дяконътъ, съ връска дрѣхи и вечеря подъ мишница, минъ напрѣдъ прѣзъ заспалия дворъ, дойдохъ до стълбитѣ на отсрешния трикатенъ чардакъ и се качихъ по тѣхъ. Минахъ прѣзъ прустове и по други стълби до горния катъ. Маргаръ, че ходяхъ тихо, подѣтъ кѣнтѣше цѣлъ подъ стѣпкитѣ имъ, както се случва съ всеко пусто дървено здание. Викентий пална свѣщица и осветли килията, въ която влѣзохъ. Тя бѣше гола и скръбна на видъ — само съ една постелка на сламено дюшече, и стомна вода. Това прибѣжище приличаше повече на тъмница, но Краличътъ не можеше сега да желае по-добро. Като погълчахъ